

Hồi 36

Thảm tao yếu hại

4 ến Phi xuyên qua rừng cây vọt lên sườn núi, lặng lẽ đi trong đêm đen, chàng đã bỏ ý định giúp Thanh Thị một tay, quay sang xem xét nội thương của bản thân.

Chân khí của Nhậm Dao tựa như lệ quỷ đeo bám bên mình, lúc thường thì vô ảnh vô tung, nhưng một khi chàng hành công đến giai đoạn nhất định, luồng chân khí đáng sợ này lại như từ trên trời dưới đất xuất hiện, từ khắp cơ thể chậm rãi khuếch tán tứ tung, găm nhấm kinh mạch chàng. Cảm giác đau nhói toàn thân giống như có người nào đó bên trong tra tấn. Nếu chàng không vận công trục khí lạnh ra, sợ rằng huyết dịch đã đông kết lại rồi.

Vinh Trí muốn cầm cái bình nhỏ mà không được, hẳn là vì hắn bị rơi vào tình trạng hải hùng này. Có thể hình dung Vinh Trí trốn khỏi Trữ gia trấn rồi tình hình cũng tương tự như chàng hiện thời, chỉ bất quá là thương thế nghiêm trọng hơn, đến khi phát giác tình thế không ổn thì đã không có cách nào nữa.

Thứ chân khí đáng sợ này của Nhậm Dao, có thể dùng từ "kịch độc" để hình dung, là một thứ "độc khí" giống như dòi bọ trong xương tủy.

Bản thân đã ba lần bị độc khí xâm nhập, vì vậy mới để lại di chứng nghiêm trọng như thế này, cũng không hiểu có thể khu trừ triệt để hay không, may mà Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp của chàng ám hợp với đạo lý của thiên địa âm dương, đối với "độc khí" có khả năng khắc chế thần kỳ, bằng không chắc cũng giống như Vinh Trí nhất mệnh ô hô rồi.

Hiện tại chàng chỉ có thể phát huy tối đa bảy tám thành công phu so với thường ngày, vì còn phải phân thần áp chế "độc khí", nếu cùng cao thủ động võ mà phóng tay thi triển võ công thì hậu quả sợ không dám nghĩ đến.

Dù nghĩ là có thể xảy ra khả năng này, đối với việc viện trợ Thanh Thị chàng vẫn không nhụt chí, chàng chỉ cần trong tâm yên ổn, còn lại nhất thiết không tính toán, kể cả cái mạng nhỏ nhỏ của bản thân cũng thế.

Ánh trăng soi sáng, ngoài bìa rừng xuất hiện một ngôi chùa cổ, coi quy mô có thể tưởng tượng vẽ huy hoàng ngày nào, lúc này lại vắng teo không người, hiển nhiên đã bị

bỏ hoang. Đáng thương cho Linh Sơn thánh tự, vốn là nơi thánh địa của các bậc chân tu, lại rơi vào cảnh hương tàn khói lạnh, phẳng phất như nơi quỷ vực.

Từ sau một đồng đá núi cây leo, bỗng xuất hiện yêu nữ xinh đẹp Thanh Thị, lại còn đưa tay vẫy gọi chàng.

Yến Phi không lấy làm lạ, lướt đến bên ả bắt chước ngồi xuống, xuyên qua đám cành lá lòa xòa nhìn khắp đại quảng trường phía trước cổ tự.

Một pho tượng Phật nằm ngang giữa sân, hai bên có hai pho tượng Phật thủ vệ cao lớn đường bệ, thể hiện lòng trung thành hết mực. Ba lớp điện đường của ngôi chùa vẫn còn tương đối hoàn chỉnh, phần nào còn khí thế, bất quá cổ đại um tùm đã dần theo bốn bức tường leo lên đến tận nóc, cảnh tượng thật hoang vu.

Tuy nhiên hấp dẫn Yến Phi lại là một vị nữ lang thiên kiều bách mị đang nằm thẳng cẳng bên pho tượng giữa sân, một thân y phục hoa lệ, mắt nhắm nghiền, ánh trắng làm nổi bật lên những đường nét quyến rũ, có một thứ dụ hoặc phi thường, tựa hồ thị không cần làm dáng, cũng đã có thể mê hoặc thiên hạ nam nhân, khiến người trông thấy huyết mạch căng phồng.

Yến Phi hết sức ngạc nhiên, bản thân không phải là chưa từng gặp nữ nhân đẹp, yêu nữ bên cạnh cũng tuyệt không dưới nữ lang đó, nhưng nữ lang nọ là người duy nhất có thể trực tiếp kích thích và dụ hoặc chàng như thế. Nếu như đôi mắt đó mở ra, lại thêm vào phong tư lãng mạn trăm bề, bản thân liệu có tự kềm chế được chăng?

Càng kỳ quái là hiện tại thị nằm đó như đóa hải đường trong giấc mộng xuân, làm sao mình cứ tưởng tượng đến khi tỉnh lại sẽ gây xúc động lòng người đến như thế nào.

Thanh Thị bên tai chàng khẽ nói: "Đó chính là Man Diệt tiện nhân ấy".

Yến Phi chợt trong lòng e ngại, vừa rồi sức chú ý của chàng bị hấp dẫn bởi Man Diệt phu nhân, lại thêm thân bị độc khí, nếu Thanh Thị lại lần nữa đánh lén chàng, rất nhiều khả năng đưa chàng tới đường cùng.

Bất giác cảnh giác nhìn ả.

Thanh Thị cũng đang nhìn chàng, thấy ánh mắt chàng như vậy gượng cười nói: "Lần trước người ta có hảo tâm, sợ người sính làm anh hùng hiện thân, cho nên định chế trụ người trước, ngàn vạn lần chính xác là không có chút ác ý nào".

Lại hớn hờ nói: "Người là hảo nhân bình sinh ta mới gặp đó. Có phải sợ người ta gặp hung hiểm nên chạy đến tương trợ không?".

Yến Phi tin đến quá nửa những điều ả nói, vì như thế mới khớp với việc ả để cho mình đi thoát, ánh mắt quay sang phía Man Diệu phu nhân, thu nhiếp tâm thần, trầm giọng nói: "Là chuyện gì vậy?".

Cặp lông mày đẹp như vẽ của Thanh Thị hơi nhíu lại: "Người ta làm sao biết đây? Khả năng là Giang lão yêu bắt được thị, lấy yên hoa tín hiệu của thị phát xạ, muốn dụ đại huynh tới quyết một trận tử chiến, cũng có khả năng tiện nhân ấy tự mình phát xạ yên hoa, rồi nằm xuống giả chết, nhiều khả năng lắm!".

Yến Phi không kềm được hỏi: "Thị chẳng phải là người của lệnh huynh hay sao, vì sao cứ mở miệng là kêu tiện nhân như thế?".

Thanh Thị khinh miệt thấp giọng nói: "Chỉ thích câu dẫn nam nhân thì chẳng phải dâm tiện thì là gì? Để ta nói người rõ, thị chính là trời sinh dâm tiện, từ bé đã tu tập mị thuật, chuyên để câu dẫn nam nhân, người bảo chẳng phải dâm tiện thì là gì? Bản lĩnh thị tự phụ nhất là khiến nam nhân hiếu sắc quyết một lòng yêu thương, một lòng trung thành với mình, có khi chết đi rồi cũng không biết là chuyện gì xảy ra!".

Ả dùng nội công thu gọn thanh âm, lần lượt dồn đến rót nhẹ vào tai, lời nói tuy lúc nhanh lúc chậm, nhưng từng chữ từng chữ rõ ràng, âm vận du dương phong phú, tràn đầy cảm giác âm nhạc êm tai, nhẹ nhẹ đưa hương, như lan như xạ, theo hơi thở thanh xuân phập phều. Hơn nữa là Yến Phi mắt thấy thân hình mỹ nữ sống động như hương như hoa nằm ngay ngoài sân. Bất giác cảm thấy trong lòng rạo rực.

Yến Phi giật mình, thầm kêu yêu nữ lợi hại. Lập tức cố gắng đè nén tạp niệm, chợt Thanh Thị lại nhích lại gần hơn một chút, vai thơm tựa vào vai chàng, tiếp tục: "Cho người biết thêm một bí mật, đại huynh chịu thu thị làm phi tần, là vì vừa ý mị thuật câu hoặc nam nhân của thị, đôi lúc mị thuật của người đẹp vận dụng đúng cách còn lợi hại hơn thiên quân vạn mã. Đại huynh là người thông minh, đương nhiên hiểu thấu đạo lý này".

Yến Phi lại bất giác rung động trong lòng, nghĩ thầm việc gì phải nói chuyện người khác, người chẳng phải đang dụ hoặc ta sao? Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng mà hương thơm ngào ngạt như hữu ý lại như vô tình đang được hưởng thụ khiến chàng không nỡ rời xa.

Trầm giọng hỏi: "Người tính làm gì bây giờ?".

Thanh Thị khẽ nhún bờ vai xinh, cất giọng êm ái: "Bất luận thế nào đi nữa, Giang lão yêu chắc chắn đang ở đâu đây rình mò, ta đâu ngu đến mức vì thị mà chịu nguy hiểm".

Yến Phi không hiểu nói: "Đã là như thế, làm sao ngươi khi thấy tín hiệu yên hoa, lập tức không kể gì lao tới đây. Vừa rồi lại cố ý dẫn dụ lão yêu đuổi theo ngươi, để cho Man Diệu thoát thân?".

Cái miệng nhỏ nhỏ của Thanh Thị thiếu chút nữa thì đụng vào vành tai chàng, nói: "Vì rằng hiện tại thị rất hữu dụng đối với đại huynh! Người ta mới phải giả làm như vậy chớ bộ! Ài! không biết Giang lão yêu khi nào mới chịu hiện thân đây. Hi! người ta đâu sợ Giang lão yêu giết chết thị, vì rằng làm gì có nam nhân nào không thương hương tiếc ngọc mà đi giết thị! Khi Giang lão yêu nổi lòng hiếu sắc, chính là lúc tai ương giáng lên đầu thị đó! Dù sao chẳng có việc gì cũng chán, chúng ta chơi một trò vui được không?".

Yến Phi ngơ ngác nhìn ả, đang muốn hỏi là trò gì, Thanh Thị đã ngả mình vào vòng tay chàng, để toàn bộ thân hình thơm nức ngả vào lòng, nhẹ vươn đôi tay ngọc quấn chặt lấy cổ chàng, đôi mắt đẹp khép hờ, gò ngực xinh xắn không ngừng nhô lên hụp xuống, cặp môi hồng nhẹ phả hương thơm hờn hển nói nhỏ: "Hôn muội đi!".

Yến Phi nhìn thấy trước mắt một khuôn mặt không còn vẻ ngây thơ thuần khiết lâu nay, cặp mắt nhu mì đắm đuối, xuân tình lãnh đãng. Mức độ dụ hoặc tuyệt không dưới Man Diệu phu nhân, chết nỗi Giang Lăng Hư đại ma đầu đáng sợ đầu đó quanh đây, càng làm tăng thêm cảm giác kích thích về mối tình vụng trộm mà đẹp đẽ, nhất thời quên hẳn ả không những giả hoạt như hồ ly, mà còn từng bán rẻ mình, quả là nghĩ tới trước đó một ít, liền có thể tùy tiện hưởng thụ đôi môi mọng ướm và đẹp đẽ của ả.

Đúng lúc sắp buông thả hành động, một luồng chân khí hết sức lạnh lẽo bỗng nhiên từ những ngón tay đang đeo bám trên cổ xuyên nhập vào trong kinh mạch chàng, kinh mạch toàn thân lập tức như bị đóng băng, chẳng nói chi vận khí phản kích, đến đụng đây một đầu ngón tay kêu khẽ một tiếng cũng không nổi.

Khuôn mặt đẹp tươi của Thanh Thị bỗng biến dạng, hai mắt mở to, nhưng đâu còn chút nào nhu tình mật ý, nhãn thần lạnh lẽo vô tình, khiến chàng nhớ lại ánh mắt của Nhậm Dao.

Yêu nữ phản phúc vô thường này từ từ ngồi dậy, quỳ gối trước mặt chàng, hốt nhiên thu hồi song thủ, tiếp đó ngọc thủ nhanh như chớp điểm vào hơn mười huyệt đạo lớn nhỏ trước ngực chàng.

Mỗi chỉ đều chú nhập một đạo chân khí lạnh lẽo thấu xương, bao vây tâm phế khiến chàng có cảm giác toàn bộ lực phủ ngũ tạng tê liệt, đặc biệt là có kêu to cũng không thành tiếng, giống như trong một cơn ác mộng, biết rõ mãnh thú độc xà cắn xé, lại không có cách gì cử động. Bất quá yêu nữ này so với mãnh thú độc xà còn độc ác hơn trăm ngàn lần.

Chân khí còn sót lại của Yến Phi tiêu tan toàn bộ, cho dù hiện giờ có người có thể trị bệnh cho chàng, chàng chẳng những mất hết võ công, mà so với thường nhân không bằng người thân thể đa bệnh.

Nữ nhân độc như rắn rết này đương nhiên không phải giản đơn muốn phế hết vũ công chàng, mà là muốn chàng mất đi năng lực phản kháng, mặc cho chân khí của ả xâm nhập vào hành hạ chàng đến chết.

Cho dù thâm cừu đại hận, cũng không cần phải thi hành thủ đoạn tàn nhẫn như thế, hà huống chàng đối với ả tính ra còn có ân.

Chàng hiện tại hối hận nhất là, không phải là không để Lưu Dụ và Thác Bạt Khuê thu thập ả, mà là vừa rồi thực sự đã động tâm vì ả, càng khiến chàng kinh hãi khôn cùng là chân khí xâm nhập nội thể chàng chính là Tiêu Dao chân khí, bất quá đường lối Nhậm Dao đi theo là âm nhu, còn đường lối ả luyện lại là dương cương. Còn về trình độ thâm hậu so với Nhậm Dao thực không kém bao nhiêu, do đây có thể biết ả thường che dấu thực lực chân chính.

Yêu nữ này thực khéo co đầu rút cổ.

Những ý nghĩ này bùng lên như điện chớp trong đầu chàng, trong cơn đau như vỡ tim đập cốt, chàng ngã ngựa ra phía sau.

Thanh Thị nhẹ đưa tay ngà, thọc vào dưới nách ôm chặt lấy chàng, cái miệng nhỏ nói bên tai chàng: "Ngoan ngoan đừng sợ, đau đớn lúc đầu qua đi, cảm giác của người sẽ mau chóng biến mất, sau đó dần dần mê man, có thể yên lặng sáng khoái chứng kiến cái chết của mình như thế chính là lạc thú tử vong dễ chịu nhất. Chết đi rồi người sẽ đi về đâu? Ví phỏng được về Tây thiên chẳng phải là hứng thú phi thường sao?".

Tiếp đó lại cười nhẹ: "Nô gia rất vui vì cho được kẻ tự mệnh chính nghĩa ngu ngốc như người vào tròng, đổi lại hai tên hỗn xược kia hẳn sẽ không chịu như thế, chỉ có tên ngốc người hai lần bị ta lừa mà vẫn không tỉnh ngộ. Ài! cũng khó trách người, cha con An Thế Thanh đã lừa lấy Thiên Tâm bội trên tay ta, Yến Phi người còn được việc gì đây? Con người người tuy không đến nỗi nào, chỉ tiếc trong thân thể người không phải là dòng máu hoàng tộc. Người muốn hận thì hận bản thân lại biết bí mật của Thiên Tâm bội. Lần sau đến lượt Lưu Dụ, gã sẽ chết thê thảm gấp bội người. Chờ người ta sẽ tới an táng người, vui vẻ hưởng thụ cái chết của người đi!".

Nói xong hất chàng ngã xuống đất.

o0o

Đợi đến khi đám phủ vệ mở lối xong, Tạ An và Vương Thản Chi ngồi cùng xe phóng ra khỏi hẻm Ô Y, chuyển sang đường lớn, tiến về hoàng cung.

Trên đường chen chúc đầy người dân đang vui như phát cuồng, nhà nhà chăng đèn kết hoa, tiếng pháo nổ đinh tai, cảnh tượng hoan lạc khiến lòng Tạ An sinh cảm xúc, lúc này sự rạo rực vì chiến thắng đã dần lắng xuống, nỗi lo âu đối với tương lai đã nổi lên.

Trước trận thắng Phì Thủy, vì sự uy hiếp của Đê Tần cường bạo và tắc khẩu nơi biên cương không ngừng quấy nhiễu, dưới trùng trùng áp lực, quân dân Nam Tấn đoàn kết hơn bao giờ hết.

Nhưng hiện tại uy hiếp đã qua, đầu tiên là xuất hiện vấn đề có tiến hành bắt phạt hay không.

Tuy nhiên đây lại không phải là vấn đề quan trọng nhất, bối cảnh chính trị thay đổi, Tư Mã Diệu từ chỗ tín nhiệm và dựa dẫm vào Tạ An, chuyển thành nghi kỵ và xa lánh, lại tìm thiên phương bách kế tước đoạt quyền lực của ông.

Nếu Tạ An là người dã tâm, ông sẽ thiết pháp thừa cơ giành thêm nhiều quyền lực hơn, chỉ hận ông lại không phải loại người như vậy. Ông thích nhất là sống cuộc đời nhàn vân dã hạc, trong hoàn cảnh hiện nay, chỉ có một con đường: công thành thân thoái.

Từ nay về sau gia tộc chỉ còn dựa vào uy vọng của Tạ Huyền và Bắc Phủ binh trong tay y, ông chịu để Hoàn Huyền ngồi lên ngôi vị Đại tư mã, chính là để bảo đảm cho Tạ Huyền, khiến Tư Mã Diệu và Tư Mã Đạo Tử không dám khinh cử vọng động, để còn ngăn cản Hoàn Huyền. Điều này vị tất đã là phúc cho thần dân Nam Tấn, nhưng ông đâu còn chọn lựa khác.

Vương Thản Chi vừa tiếp thụ xong hoan nghênh của quần chúng trên đường, hạ rèm xuống, quay đầu lại thấy thần tình của Tạ An ngạc nhiên nói: "Ông có tâm sự gì?".

Tạ An điềm đạm nói: "Quốc Bảo phải chăng đi lại rất thân mật với Tư Mã Đạo Tử?".

Khuôn mặt to tròn của Vương Thản Chi lộ vẻ bối rối: "Bọn họ chỉ là có cùng ý thích, nên rất hay qua lại. Ài! Quốc Bảo gần đây tâm tình không tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể nổi nóng, ta đã nhiều bận giáo huấn, hai ngày sau hẳn sẽ thân tới chỗ ông thỉnh tội".

Tạ An nghĩ đến con gái, ngậm thở dài nói: "Nếu Sính Đình chịu theo hẳn trở về, ta tuyệt sẽ không can thiệp".

Vương Thản Chi nhẹ thở ra nói: "Quốc Bảo vẫn là một đứa trẻ, vốn u uất bất đắc chí, đầy hoài bão không thực hiện được".

Tạ An nghĩ ông lại còn quay ra trách ta, mà không tưởng được con ông bại hoại đến mức nào. Bất quá nghĩ cho kỹ hơn cũng chẳng nên lấy làm lạ làm sao ông ta bất mãn như thế. Sau chiến dịch Phì Thủy, Tạ gia chắc chắn có thể lưu danh sử sách, hưởng chi còn có Tạ Huyền. Như Vương gia lại không người kế nghiệp, từ sau Vương Đạo, Vương Đôn chỉ có ông ta là Vương Thản Chi còn có chút danh tiếng, tuy nhiên hào quang của nhà họ Vương hiện thời hoàn toàn bị Tạ gia che lấp. Vương Thản Chi nói lời oán thán là hợp lẽ thường thôi.

Các loại vấn đề và mâu thuẫn này trước trận Phì Thủy tuyệt đối chưa xuất hiện, như vậy thắng lợi Phì Thủy đã làm thay đổi hoàn toàn tâm lý người người Nam Tấn từ trên xuống dưới.

Tạ An hạ thấp giọng nói: "Ta sắp rời khỏi Kiến Khang".

Vương Thản Chi kinh hãi: "Chuyện gì?".

Mục quang Tạ An thấu qua rèm trúc nhìn dân chúng hỗn hởi chúc mừng lẫn nhau, yên lặng không nói.

Xe ngựa tiến vào hoàng thành, nhiệt náo vẫn không giảm.

Vương Thản Chi nói: "Hoàng thượng tất không chuẩn y, rốt cuộc là ông có chuyện gì vậy? Sao không nói ra để ta cùng chung lo lắng, ông phải biết ta luôn ủng hộ ông chứ".

Tạ An gượng cười: "Ông cũng cần như ta minh bạch tâm ý hoàng thượng, Tạ An này đã không còn giá trị để lợi dụng nữa rồi".

Vương Thản Chi phản nộ: "Ông ngàn vạn lần chớ tự làm tình hình rối lên, hiện tại Phù Kiên đại bại, phương bắc tất sẽ trở lại tình trạng chia năm bè bảy mối hỗn loạn, hoàng thượng xưa nay luôn muốn thu phục bắc phương, thống nhất thiên hạ, hiện tại chính là thời điểm thích hợp nhất, Thản Chi nguyện sẽ đi theo ông".

Tạ An nghĩ thầm Tư Mã Diệu biết rõ không phải lúc mới đem việc đó ra nói chơi ngoài miệng, để tỏ ra oai phong một chút, nếu bảo ông ta ủng hộ việc bắc phạt, đối với ông ta mà nói, chẳng khác gì muốn ông ta mang nửa mảnh giang sơn đem đi đổi lấy một mái chèo của phường tổng.

Tuy nhiên Vương Thản Chi hy vọng ông ở lại đích xác là chân tâm, bởi vì Vương Thản Chi không phải là người mang chí lớn, chỉ hy vọng mọi thứ như cũ, Vương, Tạ lưỡng gia có thể tiếp tục duy trì địa vị hiển hách nhất.

Nhìn sâu vào mắt y, ông nói: "Thắng lợi Phì Thủy đến quá đột ngột, chúng ta căn bản không chuẩn bị bắc phạt. Mà bất luận là thế lực hủ bại cầu an hay kẻ sĩ người Hán có nhận thức và chí khí, đều hiểu rằng bắc phạt khó khăn trùng trùng. Hồ nhân phương bắc chỉ cần cắt đứt vận chuyển đường thủy của ta, lập tức đánh vào nhược điểm trí mệnh của quân ta, lương thảo không tiếp tế được nữa. Mà người Hán ở phương bắc khi trước không kịp nam độ, chịu thống trị lâu dài của người Hồ, ý thức dân tộc và quan hệ với Hồ tộc dần dần mờ nhạt, cũng không mấy hứng thú với việc chúng ta chinh phạt miền bắc. Nói cho cùng, sự tồn tại của Biên Hoang đã khiến Phù Kiên đại bại trận này, cũng sẽ khiến công cuộc bắc phạt của ta khó mà thành sự. Tự cổ đến nay, chưa bao giờ xuất hiện tình huống kỳ quái như vậy".

Vương Thản Chi vội nói: "Chuyện bắc phạt có thể tính kế lâu dài, ông đâu cần phải vội vã từ quan quy ẩn như vậy".

Tạ An ung dung nói: "Ông lo là ta vào cung lập tức xin từ chức sao?".

Vương Thản Chi gật gật đầu: "Hoàng thượng sẽ cho rằng ông cậy công làm phách, lấy thoái để tiến, như vậy không hay".

Tạ An cười nụ: "Yên tâm đi! Ta sẽ đợi đến khi mọi sự đâu ra đấy, tình hình Phù Kiên thật rõ ràng, mới rời khỏi chức vụ, khi đó hoặc ta chưa cần rời Kiến Khang, hoàng thượng đã có an bài rồi".

"Phanh! Phanh! Phanh!".

Một tràng pháo đồn dập nổ vang bên ngoài cổng Đại tư mã phủ, trong không khí hoan hỉ nồng nhiệt, xe ngựa tiến vào hoàng cung.

o0o

Phù Kiên kinh hãi dừng ngựa, ngậy người nhìn phía xa xa, một vầng khói đậm đặc vừa bùng lên đang cuộn cuộn bốc cao, ẩn hiện ánh hỏa quang.

Khất Phục Quốc Nhân, Lữ Quang cùng kìm ngựa, ai nấy đều mặt tái như gà cắt tiết.

Chiến mã hí vang, lại thêm mấy con chịu đựng không nổi, kiệt sức ngã lăn ra.

Lữ Quang nói: "Biên Hoang Tập bốc cháy!".

Khất Phục Quốc Nhân hít một hơi chân khí, nói: "Không thể có khả năng ấy! Thủy sư của nam phương không thể nhanh đến thế được, thuyền đi ngược nước, nhanh nhất sáng mai mới có thể đến được Biên Hoang Tập".

Lữ Quang nói: "Cho rằng đến được Biên Hoang Tập, với kinh nghiệm phong phú của Diêu đại tướng quân, sao để quân nam dễ dàng đắc thủ?".

Phù Kiên giống như chợt già đi hàng chục tuổi, mặt không còn chút huyết sắc nào, lẩm bẩm: "Phản rồi! Phản rồi!".

Đám Khất Phục Quốc Nhân nhìn nhau, không ai lên tiếng. Trước mắt khả năng duy nhất là Diêu Trường phản bội Đê Tần, tự động phóng hỏa đốt doanh trại, rút lui về phương bắc.

Bỗng nhiên từ phía tây nam truyền lại tiếng vó câu dồn dập, ước tính có tới hàng ngàn người.

Mọi người lại một lần nữa biến đổi sắc mặt, lần này đúng là trước mặt không có đường đi, phía sau truy binh đuổi tới, chẳng lẽ Đê Tần sụp đổ như thế sao?".

- o O o -